

Adolf C:son Hermelin.

*Brita f.p.
af syster Brita*

Den 2 maj 1943 avled Kommendörkaptenen friherre Adolf C:son Hermelin på Thorsvi gård. Han var född på Åsby den 19 september 1861, son till godsägaren friherre Carl Hermelin och Elise Mörner.

Han växte upp i en talrik, kärleksfullt men enkelt och strängt fostrad syskonkrets, som från barnsben lärde pliktens bud och att känna samband med svensk jord och bygd. Redan under pojåkårens segelturer med far och bröder föddes emellertid hans kärlek till sjömansyrket. Efter skolstudier i Uppsala blev han 1876 elev vid Sjökrigsskolan och besökte under kadettårens sommarresor ett flertal hamnar i Västeuropa och vid Medelhavet. Hans städse oförskräckta mod och sinnesnärvaro fick sin första belöning då han efter en med fara för eget liv utförd räddning av en yngling, som gått ned sig på isen i Stockholms hamn, under sitt sista kadettår hedrades med "Guldmedalj för berömlig gärning". En liknande räddningsbragd några år senare ledde endast till ett hedrande omnämnande enär det då - men icke senare - ansågs att samma person endast kunde tilldelas en sådan medalj.

Hans officerstid omfattade en mångfald olika tjänstgöringar såväl ombord som i land, varibland här endast må nämnas följande.

Underlöjtnant vid flottan 1884, blev han, efter en långresa med "Balder" till Västafrika, löjtnant 1889 och genomgick till 1891 lärarkurs vid Gymnastiska Centralinstitutet. Som kadettofficer vid Sjökrigsskolan 1893-96 deltog han sommartid i expeditioner till västeuropeiska och medelhavshamnar och utnämndes sistnämnda år till kapten. 1897-1900 hade han avsked från flottan och tjänstgjorde som befälhavare på den då på privat initiativ nystartade ångbåtslinjen Trelleborg-Sassnitz. Han upplevde därunder den prövningen, att hans vackra och nya fartyg, "Rex", en mörk vinternatt i rykande snöstorm strandade på Rugens norra kust och efter några dagar var ett överisat vrak. Hans största sorg när han, efter att ha sört för andras säkerhet, med hjälp av en räddningslina som sista man lämnade sitt sönderbrutna fartyg, var icke hans personliga tragedi, utan vetskapen om att tre kvinnor och en yngling, som, trots hans order att icke nyttja livbåtarna, vid försök härtill blivit havets offer.

Efter återgång i flottans tjänst var han under olika tjänstgöringar stationerad i Stockholm 1901-02

bud och att känna samband med svensk jord och bygd. Redan under pojkårens segelturer med far och bröder föddes emellertid hans kärlek till sjömansyrket. Efter skolstudier i Uppsala blev han 1876 elev vid Sjökrigsskolan och besökte under kadettårens sommarresor ett flertal hamnar i Västeuropa och vid Medelhavet. Hans städse oförskräckta mod och sinnesnärvaro fick sin första belöning då han efter en med fara för eget liv utförd räddning av en yngling, som gått ned sig på isen i Stockholms hamn, under sitt sista kadettår hedrades med "Guldmedalj för berömlig gärning". En liknande räddningsbragd några år senare ledde endast till ett hedrande omnämnande enär det då - men icke senare - ansågs att samma person endast kunde tilldelas en sådan medalj.

Hans officerstid omfattade en mångfald olika tjänstgöringar såväl ombord som i land, varibland här endast må nämnas följande.

Underlöjtnant vid flottan 1884, blev han, efter en långresa med "Balder" till Västafrika, löjtnant 1889 och genomgick till 1891 lärarkurs vid Gymnastiska Centralinstitutet. Som kadettofficer vid Sjökrigsskolan 1893-96 deltog han sommartid i expeditioner till västeuropeiska och medelhavshamnar och utnämndes sistnämnda år till kapten. 1897-1900 hade han avsked från flottan och tjänstgjorde som befälhavare på den då på privat initiativ nystartade ångbåtslinjen Trelleborg-Sassnitz. Han upplevde därunder den prövningen, att hans vackra och nya fartyg, "Rex", en mörk vinternatt i rykande snöstorm strandade på Rügens norra kust och efter några dagar var ett överisat vrak. Hans största sorg när han, efter att ha sört för andras säkerhet, med hjälp av en räddningslina som sista man lämnade sitt sönderbrutna fartyg, var icke hans personliga tragedi, utan vetskapen om att tre kvinnor och en yngling, som, trots hans order att icke nyttja livbåtarna, vid försök härtill blivit havets offer.

Efter återgång i flottans tjänst var han under olika tjänstgöringar stationerad i Stockholm till 1909 och var därunder bl.a. sommaren 1903 sekond på chefsfartyget "Drott" under konung Oscar II:s och kronprinsessan Victorias sedvanliga sommarkryssningar. Vintern 1903-04 var han chef på kanonbåten "Svensksund" för bistånd åt västkustfiskarna. Härunder fick han en januarikväll order att med materiell hjälp av lämpligt slag snarast bistå befolkningen i den av brand helt ödelagda norska

staden Aalesund. Efter nattlig planläggning lyckades det att under loppet av följande dag enligt hans beslut anskaffa och lasta vad "Svensksund" kunde bära av proviant, medikamenter, beklädnad, kokkärl, spritkök m.m. så att fartyget redan på kvällen kunde avgå från Göteborg. Hård vinterstorm gjorde att norska lotsar vägrade hjälp åt det lilla, tungt lastade fartyget. Men Adolf Hermelin kunde sitt yrke och tog sig på egen hand fram till den rykande ruinstaden. Efter de risker han tagit för genomförande av denna organisatoriska och sjömansmässiga bragd blev det honom en bitter besvikelse, när Aalesund blev den första norska stad som följande år röstade för unionsupplösningen. 1905 var han bl.a. dels sekond på den då helt nya pansarbåten "Tapperheten" under unionskrisen, dels hedrades han med uppdraget att vara chef på torpedkryssaren "Psilander" under en kort expedition i december till S:t Petersburg för att undan där pågående revolutionära oroligheter hemföra svenska ministern och andra svenskar. Han lät sig trots vintermörkret icke hindras av släckta fyrar och andra nautiska svårigheter utan genomförde snabbt och effektivt det ömtåliga och riskabla uppdraget. Utebliven rysk svarssalut från Kronstadt föranledde honom att genom ilandsänd officer begära förklaring. Denne återvände med den ryske amiralens ursäkt och det lugnande meddelandet att brist på krut var orsaken. Efter utnämning 1909 till kommandörkapten av 2.graden var han 1909-11 chef för skeppsgossekåren i Marstrand. Hösten 1911 förflyttades han till Karlskrona som chef för ekipagedepartementet på örlogsvarvet med bostad i det vackra Ekipagemästarbostället. 1912 utnämndes han till kommandörkapten av 1.graden och tjänstgjorde dels samma år, dels under det första världskrigets första år 1914-15 som chef på pansarbåten "Thor". Hösten 1916 inträdde han i pensionsåldern men inkallades och tjänstgjorde ytterligare ett år i Karlskrona som närmaste man till befälhavande amiralen därstädes, hans gamle vän Gustaf Lagercrantz.

Följande officiella utmärkelser hade då kommit honom till del: RSO, GMBg, KDDO 2.gr., Off.Fr.HL, RNS:t OO, RR S:t St O 2.kl.

Han hade den 2 november 1891 ingått äktenskap med Ingeborg Strömberg, född 1863 och dotter till biskop Theodor Strömberg och Augusta Annerstedt. Hans första äktenskap skänkte honom tre söner, av vilka den andre, Ivar, efter svår sjukdom gick

get. Men Adolf Hermelin kunde sitt yrke och tog sig på egen hand fram till den rykande ruinstaden. Efter de risker han tagit för genomförande av denna organisatoriska och sjömansmässiga bragd blev det honom en bitter besvikelse, när Aalesund blev den första norska stad som följande år röstade för unionsupplösningen. 1905 var han bl.a. dels sekond på den då helt nya pansarbåten "Tapperheten" under unionskrisen, dels hedrades han med uppdraget att vara chef på torpedkryssaren "Psilander" under en kort expedition i december till S:t Petersburg för att undan där pågående revolutionära oroligheter hemföra svenska ministern och andra svenskar. Han lät sig trots vintermörkret icke hindras av släckta fyrar och andra nautiska svårigheter utan genomförde snabbt och effektivt det ömtåliga och riskabla uppdraget. Utebliven rysk svarssalut från Kronstadt föranledde honom att genom ilandsänd officer begära förklaring. Denne återvände med den ryske amiralens ursäkt och det lugnande meddelandet att brist på krut var orsaken. Efter utnämning 1909 till kommandörkapten av 2.graden var han 1909-11 chef för skeppsgossekåren i Marstrand. Hösten 1911 förflyttades han till Karlskrona som chef för ekipagedepartementet på örlogsvarvet med bostad i det vackra Ekipagemästarbostället. 1912 utnämndes han till kommandörkapten av 1.graden och tjänstgjorde dels samma år, dels under det första världskrigets första år 1914-15 som chef på pansarbåten "Thor". Hösten 1916 inträdde han i pensionsåldern men inkallades och tjänstgjorde ytterligare ett år i Karlskrona som närmaste man till befälhavande amiralen därstädes, hans gamle vän Gustaf Lagercrantz.

Följande officiella utmärkelser hade då kommit honom till del: RSO, GMBg, KDDO 2.gr., Off.Fr.HL, RNS:t 00, RR S:t St 0 2.kl.

Han hade den 2 november 1891 ingått äktenskap med Ingeborg Strömberg, född 1863 och dotter till biskop Theodor Strömberg och Augusta Annerstedt. Hans första äktenskap skänkte honom tre söner, av vilka den andre, Ivar, efter svår sjukdom gick bort redan 1903 vid åtta års ålder. Hans sjukdomstid blev för föräldrarna en svår och smärtsam prövning, från vilken Ingeborg Hermelin aldrig hämtade sig. Trots den kärleksfullaste omvårdnad från sin makes sida avled hon efter långvarig sjukdom 1912.

År 1917 övertog Adolf Hermelin av sin fader Thorsvi gård och övergick därmed vid 56 års ålder till ett nytt yrke. Samma

år hade han gift sig med Gunhild Tamm, född 1891 och dotter till den kände industrimannen och politikern, godsägare Hugo Tamm och Maria Unonius. Under outtröttligt arbete på den älskade fädernegårdens förkovran hade han glädjen att se en ny barnaskara växa upp omkring sig, vilket i sin mån bidrog till att bevara hans ungdomliga sinnelag.

Med noggrannhet och framsynthet satte han sig in i modern jordbruksdrift. Med stor omsorg ordnade han och ställde till rätta såväl för de sina som för gårdens folk. Hållande på goda traditioner hade han full förståelse för den nya tidens krav. Där kom med tiden nya ekonomibyggnader, flera djur och nya maskiner. Ökade arbetslöner och bättre arbetarbostäder kom till stånd innan några krav härom framställdes, och först när detta stora program efter c:a tjugo år blivit genomfört kom turen till hans egen och familjens bostad. Hans patriarkaliska metoder respekterades - ehuru på sina håll med en viss motvilja - enär alla visste dels att han i mycket var en föregångsman, dels att de bottnade i ett bestämt krav på frihet både för honom själv och hans underlydande att utan andras inblandning ordna gemensamma angelägenheter, dels också att hans handlande härvidlag alltid dikterades av mänsklig förståelse och social ansvarskänsla.

Han blev också snart tagen i anspråk för ansvarsfulla värv inom den kyrkliga och borgerliga kommunen, häradet och länet, vilka värv städse ryktades med den livserfarne och vidsynte mannens klokhet och plikttrohet. Hans arbetsböroda växte och tvingade den friluftssälskande mannen till allt trägnare skrivbordsmödor, men hans anseende för rättrådighet och samvetsgrannhet spred sig till allt vidare kretsar. Ännu vid 70 års ålder åtog han sig det svåra uppdraget att söka ordna häradets förut obefintliga brandväsen. Han lyckades också därmed och den hyllning han härför i en stor krets av släkt, vänner och gamla kamrater fick mottaga på sin 75-årsdag var för honom säkert en av den dagens stora glädjeämnen.

Det blev honom förunnat att på Thorsvi gård ofta som gäster få se syskon, barn och barnbarn samt talrika fränder och vänner.

Även Hermelinska släktföreningen, i vars styrelse han ingick från stiftandet till året för sin död, fick draga nytta av hans arbetsförmåga och intresse. Han var därunder föreningens förste sekreterare under åren 1911-21. vilket senare år han vid

da traditioner hade han full förståelse för den nya tidens krav. Där kom med tiden nya ekonomibyggnader, flera djur och nya maskiner. Ökade arbetslöner och bättre arbetarbostäder kom till stånd innan några krav härom framställdes, och först när detta stora program efter c:a tjugo år blivit genomfört kom turen till hans egen och familjens bostad. Hans patriarkaliska metoder respekterades - ehuru på sina håll med en viss motvilja - enär alla visste dels att han i mycket var en föregångsman, dels att de bottnade i ett bestämt krav på frihet både för honom själv och hans underlydande att utan andras inblandning ordna gemensamma angelägenheter, dels också att hans handlande härvidlag alltid dikterades av mänsklig förståelse och social ansvarskänsla.

Han blev också snart tagen i anspråk för ansvarsfulla värv inom den kyrkliga och borgerliga kommunen, häradet och länet, vilka värv städse ryktades med den livserfarne och vidsynte mannens klokhet och plikttrohet. Hans arbetsböroda växte och tvingade den friluftssälskande mannen till allt trägnare skrivbordsmödor, men hans anseende för rättrådighet och samvetsgrannhet spred sig till allt vidare kretsar. Ännu vid 70 års ålder åtog han sig det svåra uppdraget att söka ordna häradets förut obefintliga brandväsen. Han lyckades också därmed och den hyllning han härför i en stor krets av släkt, vänner och gamla kamrater fick mottaga på sin 75-årsdag var för honom säkert en av den dagens stora glädjeämnen.

Det blev honom förunnat att på Thorsvi gård ofta som gäster få se syskon, barn och barnbarn samt talrika fränder och vänner.

Även Hermelinska släktföreningen, i vars styrelse han ingick från stiftandet till året för sin död, fick draga nytta av hans arbetsförmåga och intresse. Han var därunder föreningens förste sekreterare under åren 1911-21, vilket senare år han vid släktmötet fick mottaga föreningens särskilda tack, och dess ordförande 1931-42, i vilka båda positioner han nitiskt medverkade till föreningens uppbyggnad och för dess ekonomiska konsolidering.

Adolf Hermelin var, enligt vad som omvitnats av både

över- och underordnade, icke endast en god officer och mycket anlita utbildare av ungdom, utan även en ovanligt god sjöman. Hans skicklighet som navigatör, manövrerist och kännare av den svenska kusten väckte allmän beundran, understundom uppsående. Han tog de risker, som sjömanslivet så ofta bjuder sina utövare, icke för att briljera med egen skicklighet, utan för att visa yngre kamrater, vad som i en kritisk situation kan hända, och vad som en gång måhända kunde komma att utkrävas även av dem. Han uppskattades varmt för sin ridderlighet, som kortast får sitt uttryck i den regel han obrottsligt tillämpade under hela sitt liv, att rättigheten att påpeka ett begånget fel skall motsvaras av skyldigheten att erkänna ett eget fel eller annans förtjänst.

Han var en god och vänsäll man. Ärvda anlag, hårda prövningar och långvarigt umgänge med den stora läromästaren Havet hade lett till att inom den oförskräckte och barske sjöofficeren fanns en ödmjuk själ, som varmt ömmade för andra. Till en början kände de flesta detta, senare visste alla detsamma. Hans fasta men ömma manlighet vände sig särskilt mot sjuka, åldringar och barn. De sjuka och gamla öppnade för honom sina hjärtan för att få tröst och hjälp, barnen öppnade mot honom förtroendefullt sin famn. Vad han betydde för sina närmaste under sjukdom och prövningar kan endast av dem omvittnas. Men det har, förvisso med rätta, om honom sagts, att ingen kunde som han med mjuka men fasta händer lägga en kudde till rätta under ett feberhett huvud eller säga det enkla men rätta ordet i prövningens stund. Han var lika manligt stark som mänskligt vek.

Adolf Hermelin tillhörde under hela sin livsgärning som officer och sjöman, för kyrka och bygd, för underhavande och sina egna aldrig den vanliga sort av människor, som undviker svårigheterna för att slippa bemästra dem. Han mötte dem med tillförsikt och lugn i förvissning att Den Högste skulle ge honom kraft och förmåga att bära det ansvar, som mången gång tungt vilade på honom. Hans vän Bengt Jonzon har om honom yttrat: "Jag vet ingen på vilken ordet ädling passar bättre än på Adolf Hermelin".

Han kunde också efter provande och manligt buren sjukdom lägga sitt huvud till vila i visshet om ett gott livsverk i plikttrohetens, ansvarskänslans och människokärlekens tecken, allmänt aktad, av många älskad.

Adolf C:son Hermelin

Den 2 maj 1943 avled Kommendörkaptenen friherre Adolf C:son Hermelin på Thorsvi gård. Han var född på Åsby den 19 september 1861, son till godsägaren friherre Carl Maximilian Hermelin och hans maka Elise, född Mörner.

Han växte upp i en talrik, kärleksfullt men enkelt och strängt fostrad syskonkrets, som från barnsben lärde pliktens bud och att känna samband med svensk jord och bygd. Redan under pojkårens segelturer med far och bröder föddes emellertid hans kärlek till sjömansyrket. Efter skolstudier i Uppsala blev han 1876 elev vid Sjökrigsskolan och besökte under kadettårens sommarresor ett flertal hamnar i Västeuropa och vid Medelhavet.

Underlöjtnant vid flottan 1884, blev han efter en långresa med "Balder" till Västafrika, löjtnant 1889 och genomgick 1891 lärarkurs vid Gymnastiska Centralinstitutet. Som kadettofficer vid Sjökrigsskolan 1893-96 deltog han sommardag i expeditioner till västeuropeiska och medelhavshamnar och utnämndes slstnämnda år till kapten.

1897-1900 hade han avsked från flottan och tjänstgjorde som befälhavare på den då på privat initiativ nystartade ångbåtlinjen Trelleborg-Sassnitz. Han upplevde därunder den prövningen, att hans vackra och nya fartyg, "Rex" en mörk vinternatt i rykande snöstorm strandade på Rügens norra kust och efter några dagar var ett överisat vrak. Hans största sorg när han, efter att ha sört för andras säkerhet, med hjälp av en räddningslina som sista man lämnade sitt sönderbrutna fartyg, var icke hans personliga tragedi, utan vetskapen om att tre kvinnor och en yngling, som, trots hans order att icke nyttja livbåtarna, vid försök härtill blivit havets offer.

Efter återgång i flottans tjänst var han under olika tjänstgöringar stationerad i Stockholm till 1909 och var därunder bl.a. sommaren 1905 sekond på chefsfartyget Drott under konung Oscar II:s och kronprinsessan Victorias sedvanliga sommarkryssningar.

Vintern 1903-04 var han chef på kanonbåten "Svensksund" för bistånd åt västkustfiskarna. Härunder fick han en januarikväll order att med materiell hjälp av lämpligt slag snarast bistå befolkningen i den av brand helt ödelagda norska staden Aalesund. Efter nattlig planläggning lyckades det att - under loppet av följande dag, en söndag - enligt hans beslut anskaffa och lasta vad "Svensksund" kunde bära av proviant, medikamenter, beklädnad, kokkärl, spritkök m.m. så att fartyget redan på kvällen kunde avgå från Göteborg. Hård vinterstorm gjorde att norska lotsar vägrade hjälp åt det lilla, tungt lastade fartyget. Men Adolf Hermelin kunde sitt yrke och tog sig på egen hand fram till den rykande ruinstaden. Efter de risker han tagit för genomförande av denna organisatoriska och sjömansmässiga bragd blev det honom en bitter besvikelse, när Aalesund blev den första norska stad som följande år röstade för unionsupplösningen.

1905 var han bl.a. dels sekond på den då helt nya pansarbåten "Tapperheten" under unionskrisen, dels hedrades han med uppdraget att vara chef på torpedkryssaren "Psilander" under en kort expedition i december till S:t Petersburg för att undan där pågående revolutionära oroligheter hemföra svenska ministern och andra svenskar. Han lät sig trots vintermörkret icke hindras av släckta fyror och andra nautiska svårigheter utan genomförde snabbt och effektivt det ömtåliga och riskabla uppdraget. Utebliven rysk svarssalut från Kronstadt föranledde honom att genom ilandsänd officer begära förklaring. Denne återvände med den ryske amiralens ursäkt och det lugnande meddelandet att brist på krut var orsaken.

Efter utnämning 1909 till kommendörkapten av 2.graden var han 1909-11 chef för skeppsgossekåren i Marstrand. Hösten 1911 förflyttades han till Karlskrona som chef för ekipagedepartementet på örlogsvarvet med bostad i det vackra Ekipagemästarbostället. 1912 utnämndes han till kommendörkapten av 1.graden och tjänstgjorde dels samma år, dels under det första världskrigets första år 1914-15 som chef på pansarbåten "Thor". Hösten 1916 inträdde han i pensionsåldern men inkallades och tjänstgjorde ytterligare ett år i Karlskrona som närmaste man till befälhavande amiralen därstädes, hans gamle vän Gustaf Lagercrantz.

Följande officiella utmärkelser hade då kommit honom till del:

RSO, GMbg, KDD0 2.gr., Off .Fr.HL, RNS:t 00, RR S:t St O 2.kl.

Han hade den 2 november 1891 ingått äktenskap med Ingeborg Strömberg, född 1865, dotter till biskopen i Strängnäs Theodor Strömberg och Augusta Annerstedt. Detta hans första äktenskap skänkte honom tre söner, av vilka den andre, Ivar, efter svår sjukdom gick bort redan 1905 vid åtta års ålder. Hans sjukdomstid blev för föräldrarna en svår och smärtsam prövning, från vilken Ingeborg Hermelin aldrig hämtade sig. Trots den kärleksfullaste omvårdnad från sin makes sida avled hon efter långvarig sjukdom 1912.

År 1917 övertog Adolf Hermelin av sin fader Thorsvi gård och övergick därmed vid 56 års ålder till ett nytt yrke. Samma år hade han gift sig med Gunhild Tamm, född 1891 och dotter till den kände industrimannen och politikern, godsägare Hugo Tamm och Maria Unonius. Under outtröttligt arbete på den älskade fädernegårdens förkovran hade han glädjen att se en ny barnaskara växa upp omkring sig, vilket i sin mån bidrog till att bevara hans ungdomliga sinnelag.

Med noggrannhet och framsynthet satte han sig in i modern jordbruksdrift. Med stor omsorg ordnade han och ställde till rätta såväl för de sina som för gårdens folk. Hållande på goda traditioner hade han full förståelse för den nya tidens krav. Där kom med tiden nya ekonomibyggnader, flera djur och nya maskiner. Ökade arbetslöner och bättre arbetarbostäder kom till stånd innan några krav härom framställdes, och först när detta stora program efter c:a tjugo år blivit genomfört kom turen till hans egen och familjens bostad. Hans patriarkaliska metoder respekterades - ehuru på sina håll med en viss motvilja - enär alla visste dels att han i mycket var en föregångsman dels att de bottnade i ett bestämt krav på frihet både för honom själv och hans underlydande att utan andras inblandning ordna gemensamma angelägenheter, dels också att hans handlande härvidlag alltid dikterades av mänsklig förståelse och social ansvarskänsla.

Han blev också snart tagen i anspråk för ansvarsfulla värv inom den kyrkliga och borgerliga kommunen, häradet och länet, vilka värv städse ryktades med den livserfarne och vidsynte mannens klokhets och plikttrohet. Hans arbetsbörda växte och tvingade den friluftsaliskande mannen till allt trägnare skrivbordsmödor, men hans anseende för rättrådighet och samvetsgrannhet spred sig till allt vidare kretsar. Ännu vid 70 års ålder åtog han sig det svåra uppdraget att söka ordna häradets förut obefintliga brandväsen. Han lyckades också därmed och den hyllning han härför i en stor krets av släkt, vänner och gamla kamrater fick mottaga på sin 75-årsdag var för honom säkert en av den dagens stora glädjeämnen.

Det blev honom förunnat att på Thorsvi gård ofta som gäster få se syskon, barn och barnbarn samt talrika fränder och vänner.

Även Hermelinska släktföreningen, i vars styrelse han ingick från stiftandet till året för sin död, fick draga nytta av hans arbetsförmåga och intresse. Han var därunder föreningens förste sekreterare under åren 1911-21, vilket senare år han vid släkstmötet fick mottaga föreningens särskilda tack, och dess ordförande 1931-42, i vilka båda positioner han nitiskt medverkade till föreningens uppbyggande och för dess ekonomiska konsolidering.

Adolf Hermelin var, enligt vad som omvitnats av både över- och underordnade, icke endast en god officer och mycket anlitad utbildare av ungdom, utan även en ovanligt god sjöman. Hans skicklighet som navigatör, manövrer och kännare av den svenska kusten väckte allmän beundran, understundom uppseende. Han tog de risker, som sjömanslivet så ofta bjuder sina utövare, icke för att briljera med egen skicklighet, utan för att visa yngre kamrater, vad som i en kritisk situation kan hända, och vad som en gång måhända kunde komma att utkrävas även av dem. Han uppskattades varmt för sin ridderlighet, som kortast får sitt uttryck i den regel han obrottsligt tillämpade under hela sitt liv, att rättigheten att påpeka ett begånget fel skall motsvaras av skyldigheten att erkänna ett eget fel eller annans förtjänst.

Han var en god och vänsäll man. Ärvda anlag, hårda prövningar och långvarigt umgänge ned den stora läromästaren Havet hade lett till att inom den oförskräckte och barske sjöofficeren fanns en ödmjuk själ, som varmt ömmade för andra. Till en början kände de flesta detta, senare visste alla detsamma. Hans fasta men ömma manlighet vände sig särskilt mot sjuka, åldringar och barn. De sjuka och gamla öppnade för honom sina hjärtan för att få tröst och hjälp, barnen öppnade mot honom förtroendefullt sin famn. Vad han betydde för sina närmaste under sjukdom och prövningar kan endast av dem omvitnats. Men det har, förvisso med rätta om honom sagts att ingen kunde som han med mjuka men fasta händer lägga en kudde till rätta under ett feberhett huvud eller säga det enkla men rätta ordet i prövningens stund. Han var lika manligt stark som mänskligt vek.

Adolf Hermelin tillhörde under hela sin livsgärning som officer och sjöman, för kyrka och bygd, för underhavande och sina egna aldrig den vanliga sort av människor, som undviker svårigheterna för att slippa bemästra dem. Han mötte dem med tillförsikt och lugn i förvisning att Den Högste skulle ge honom kraft och förmåga att bära det ansvar, som mången gång tungt vilade på honom. Hans vän Bengt Jonzon, biskop i Luleå, har om honom yttrat: "Jag vet ingen på vilken ordet ädling passar bättre än på Adolf Hermelin".

Han kunde också efter prövande och manligt buren sjukdom lägga sitt huvud till vila i visshet om ett gott livsverk i plikttrohetens, ansvarskänslans och människokärlekens tecken, allmänt aktad, av många älskad.

/Stellan Hermelin, Juli 1947

ADOLF C:SON HERMELIN.

Den 2. maj 1943 avled Kommendörkaptenen Friherre Adolf C:son Hermelin på den gamla fädernegården Thorsvi, där han under de 25 sista åren nedlagt outtröttligt arbete och trogen omsorg om allas väl.

För de sina var han en kärleksfull och god make och fader, som med levande intresse deltog i storas och smås angelägenheter. Det är betecknande vad en av hans söner en gång skrev vid 9 års ålder: "Min bästa vän är min Far".

För sina syskon var Adolf alltid store bror som städse stod redo att bistå med råd och dåd och som med sin stora gästfrihet och öppna famn alltid välkomnade dem, när de gästade det gamla hemmet.

Med patriarkalisk omtanke ordnade han för de underlydande på gården och med ett skämtsamt och vänligt ord lättade han många gånger dagens bördor och var aldrig njugg med att visa erkänsla för ett väl förrättat arbete. Ett belysande drag från hans tjänstetid må omtalas. När han ombord på ett fartyg en gång i häftighet hade förgått sig mot en underordnad, kallade han upp hela besättningen på däck och erkände öppet inför dem sin förseelse och bad mannen om ursäkt.

Sträng rättrådighet och samvetsgrannhet samt stor duglighet präglade hans gärning, vare sig det gällde sjöofficerens krävande kall eller jord och djur, bygd och kommun, församling och kyrka.

Älskat och vördat lever hans minne!

Brita Hermelin d. ä.

Adolf Hermelin föddes den 19 september 1861 på Asby och var son till godsägaren Friherre Carl Hermelin och Elise Mörner.

Efter skolstudier i Uppsala blev han 1876 elev vid Sjökrigsskolan, varvid han deltog i expeditioner med korvetterna "Norrköping" och "Saga". Efter utnämning till underlöjtnant 1884 genomgick han befälskurser i Karlskrona och deltog 1887—1888 i långresa med korvetten "Balder" till Afrikas västkust och Medelhavet.

Utnämnd till löjtnant 1889 genomgick han fullständig gymnastiklärarutbildning vid Gymnastiska centralinstitutet och som kadettofficer vid Sjökrigsskolan 1893—96 deltog han i sommarexpeditioner med fregatten "Vanadis" och korvetten "Saga" till västeuropeiska och Medelhavshamnar. Efter utnämning till kapten 1896 erhöll han sökt avsked för tjänstgöring åren 1897—1900 som befälhavare på Trelleborg—Sassnitz-linjens passagerare- och postångare.

Av närmast följande kommenderingar må nämnas: chef på kanonbåten "Urd", adjutant i sjöförsvarets kommandoexpedition, sekond på chefsfartyget "Drott" 1903 och chef på kanonbåten "Svensksund", som under synnerligen svåra förhållanden överförde svensk materiell hjälp till den av brand helt ödelagda norska staden Aalesund.

Efter två år som instruktionsofficer vid exercisskolan på Skeppsholmen i Stockholm, blev han sekond på pansarbåten "Tapperheten" 1905 och fartygschef på torpedkryssaren "Psilander" för en expedition till S:t Petersburg för att under där pågående revolutionära oroligheter bistå svenske ministern och hemföra svenska medborgare. Vidare var han kontrollant vid utrustningen av pansarbåten "Oscar II" och sekond på dess första resa. Efter utnämning till kommandörkapten av 2:a graden 1907 följde tjänstgöring på Stockholms örlogsstation, tidvis som 1:a adjutant hos stationsbefälhavaren samt chef för skeppsgossekåren i Marstrand och därvid chef på pansarbåten "Dristigheten" under kadettexpedition till västeuropeiska hamnar. Hösten 1911 förflyttades han till Karlskrona som chef för ekipagedepartementet på örlogsvarvet, utnämndes 1912 till kommandörkapten av 1:a grad, tjänstgjorde som chef på pansarbåten "Thor" och lämnade 1916 befattningen som ekipagemästare samt inträdde i Flottans reserv. Följande år övertog han Thorsvi gård och avgick 1926 ur reserven.

Under Thorsvi-tiden ägnade han sig med energi åt fädernegårdens istandsättande och modernisering av jordbruksdriften därstädes. Även i allmänna värv togs hans stora erfarenhet och duglighet i anspråk. Under de senare åren tärde dock svår sjukdom på hans krafter och när han slutligen vid 81 års ålder ingick i den eviga vilan, var det efter ett synnerligen verksamt liv, varunder han framgångsrikt genomfört en mångfald krävande uppgifter av de mest skilda slag.

Följande officiella utmärkelser hade därvid kommit honom till del: RSO, KDDO 2 gr., RRS:t StO 2 kl., Off Fr H L, RNS:t OO, GM bg.

Adolf Hermelin gifte sig år 1891 den 2 nov. med Ingeborg Strömberg, född år 1863 och dotter till Biskopen Adam Teodor Strömberg och Augusta Annerstedt. Ingeborg Hermelin avled år 1912.

Den 3 april 1917 ingick han äktenskap med Gunhild Tamm, född 1891 och dotter till Godsägaren Hugo Tamm och Maria Charlotta Unonius.